

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **P. T. T.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 17. 7. 2018, č. j. MV-60342-6/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná k odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí Ministerstva

vnitru (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 4. 2018, č. j. OAM-24455-39/ZM-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ministerstvo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu a rozhodlo, že zaměstnanecká karta se nevydává, neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žádost žalobkyně podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítla a rozhodla, že se zaměstnanecká karta nevydává, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

2. Žalobkyně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pochybení žalované spatřuje v tom, že podle ministerstva a žalované nebyl předložen originál dokladu o vzdělání, ale pouze jeho úředně ověřená kopie. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť doložený doklad je konverzí dokumentu provedenou právním zástupcem žalobkyně z originálu dokladu. Je proto nutné na ni pohlížet jako na originál. Podle § 22 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) dokument, který provedením konverze vznikl, má stejné právní účinky jako dokument, jehož převedením výstup vznikl. Podstatný je pak § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, podle kterého, má-li být podle jiného právního předpisu předložen dokument v listinné podobě správnímu orgánu, nebo soudu anebo jinému státnímu orgánu, zejména aby byl užit jako podklad pro vydání rozhodnutí, je tato povinnost splněna předložením jeho výstupu. Ministerstvo a žalovaná proto měly akceptovat předložený výstup konverze dokumentu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedla, že originál dokladu předložen nebyl, čímž porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud ministerstvo chtělo vidět originální listinu, mělo výzvu specifikovat tak, že se má žalobkyně dostavit ke správnímu orgánu a listinu předložit. Jelikož tak neučinilo, nelze klást k tíži žalobkyně, že předložila originál požadovaného dokladu uvedeným způsobem. Žalobkyně má tedy za to, že předložila jak originál dokladu o vzdělání, tak i úředně ověřený překlad požadovaného dokumentu. Je přitom zcela patrné, že se jedná o tentýž doklad, a k překladu byla připojena i tlumočnická doložka. Žalobkyně tak odstranila veškeré vady, které bránily kladnému vyřízení žádosti.
3. Dále žalobkyně namítá, že se ministerstvo a žalovaná nedostatečně vypořádaly s nepřiměřeností prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, uvedla, že žalovaná měla zkoumat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zamítnutí žádosti žalobkyně je nepřiměřené, neboť bylo pozastaveno přijímání žádostí o zaměstnanecké karty. V případě zamítnutí žádosti by žalobkyně neměla žádnou možnost žádost podat, což je diskriminační, neboť státní příslušníci určitého státu jsou paušálně vyloučeni z podávání žádosti, ač se niče nedopustili.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Uvedla, že pozastavení přijímání žádostí o zaměstnanecké karty je pouze dočasným opatřením odůvodněným bezpečnostním rizikem. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti

na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci k výzvě soudu vyjádřili s takovým postupem souhlas.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 10. 8. 2017 podala na Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) žádost o zaměstnaneckou kartu. K žádosti mimo jiné přiložila potvrzení o zajištění ubytování na území ČR, výpis z rejstříku trestů Vietnamské socialistické republiky ze dne 7. 8. 2017 společně s jeho úředně ověřeným překladem, výpis z integrovaného portálu Ministerstva práce a sociálních věcí týkající se volných pracovních míst u zaměstnavatele C. F., s.r.o., IČO X (dále jen „zaměstnavatel“), pracovní smlouvu ze dne 4. 8. 2017 uzavřenou mezi žalobkyní a zaměstnavatelem, plnou moc a průvodní dopis (mimo jiné se žádostí o prominutí osobní účasti při podání žádosti).
8. Ministerstvo opatřením ze dne 22. 9. 2017, č. j. OAM-24455-3/ZM-2017, MV-112621-1/OAM-2017, vyzvalo žalobkyni k prokázání totožnosti a odstranění vad žádosti, a to konkrétně k předložení cestovního dokladu a zaplacení správního (konzulárního) poplatku. Žalobkyně tak měla učinit dne 15. 11. 2017 na velvyslanectví. Usnesením ze dne 22. 9. 2017, č. j. OAM-24455-4/ZM-2017, MV-112621-2/OAM-2017, pak řízení přerušilo. Opatřením ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-24455-7/ZM-2017, MV-112621-3/OAM-2017, ministerstvo opětovně vyzvalo žalobkyni k odstranění výše uvedených vad žádosti a k prokázání totožnosti, což měla žalobkyně učinit dne 1. 12. 2017 na velvyslanectví. V tento den žalobkyně předložila originál svého cestovního dokladu. Součástí správního spisu jsou dále rovněž opis z evidence rejstříku trestů ČR ze dne 4. 12. 2017 a informace z nahlížení do katastru nemovitostí k nemovitosti na adrese zajištěného ubytování žalobkyně.
9. Opatřením ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-24455-14/ZM-2017, MV-112621-4/OAM-2017, ministerstvo žalobkyni vyrozumělo o pokračování v řízení. Opatřením z téhož dne, č. j. OAM-24455-16/ZM-2017, MV-112621-5/OAM-2017, ministerstvo žalobkyni vyzvalo k odstranění vad žádosti, a to konkrétně k předložení fotografie a dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Mimo jiné uvedlo, že vadu žádosti odstraní tím, že předloží doklad o tom, že má zaměstnavatelem požadované vzdělání na úrovni „základní + praktická škola“; musí být doložen originál dokladu o vzdělání spolu s úředně ověřeným překladem do českého jazyka. K odstranění vad žádosti ministerstvo žalobkyni poskytlo lhůtu 30 dnů. Usnesením z téhož dne, č. j. OAM-24455-17/ZM-2017, MV-112621-6/OAM-2017, ministerstvo řízení přerušilo.
10. Podáními ze dne 4. 1. 2018 a 1. 2. 2018 žalobkyně požádala ministerstvo o prodloužení lhůty pro odstranění vad žádosti vždy o 30 dnů z důvodu komplikací souvisejících s obstaráváním požadovaných náležitostí. Usneseními ze dne 9. 1. 2018, č. j. OAM-24455-20/ZM-2017, MV-112621-8/OAM-2017, a ze dne 5. 2. 2018, č. j. OAM-24455-23/ZM-2017, MV-112621-10/OAM-2017, ministerstvo lhůtu prodloužilo vždy o 30 dnů.
11. Dne 5. 3. 2018 žalobkyně doručila ministerstvu prostřednictvím informačního systému datových schránek dva výstupy z autorizované konverze dokumentů ve smyslu zákona o elektronických úkonech provedené zástupcem žalobkyně uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku. Jednalo se o výstupy autorizované konverze (i) úředně ověřeného překladu žalobkynina vysvědčení ze dne 20. 3. 2017 ze Studijního a učňovského střediska Dong Nam A (Vietnamská socialistická republika) opatřeného tlumočnickou doložkou soudní tlumočnice ze dne 28. 2. 2018 a (ii) samotného tohoto vysvědčení v jazyce vietnamském. V doprovodném vyjádření žalobkyně

uvedla, že předkládá „kopii s překladem vysvědčení“ a „originál vysvědčení“, přičemž má za to, že odstranila veškeré nedostatky žádosti.

12. Opatřením proti nečinnosti ze dne 5. 3. 2018, č. j. MV-10979-2/SO-2018, žalovaná ministerstvu přikázala, aby po odpadnutí překážky, pro níž bylo řízení přerušeno, vydalo do 30 dnů rozhodnutí o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu.
13. Opatřením ze dne 13. 3. 2018, č. j. OAM-24455-27/ZM-2017, MV-112621-13/OAM-2017, ministerstvo žalobkyni vyrozumělo o pokračování v řízení a opatřením z téhož dne, č. j. OAM-24455-28/ZM-2017, MV-112621-14/OAM-2017, žalobkyni opětovně vyzvalo k odstranění vad žádosti. Žalobkyně byla vyzvána k předložení fotografie a k předložení dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. K němu ministerstvo mimo jiné uvedlo, že ve výzvě ze dne 4. 12. 2017 vyjádřilo nutnost doložení originálu dokladu o vzdělání. Ministerstvu však nebyl doručen originál dokladu o vzdělání, pouze úředně ověřená kopie. Vada žádosti proto nebyla odstraněna. Žalobkyni sdělilo, že vadu žádosti odstraní předložením originálu dokladu o vzdělání spolu s úředně ověřeným překladem do českého jazyka. K odstranění vad žádosti ministerstvo žalobkyni poskytlo lhůtu 5 dnů. Usnesením z téhož dne č. j. OAM-24455-29/ZM-2017, MV-112621-15/OAM-2017, ministerstvo řízení přerušilo.
14. Dne 19. 3. 2018 žalobkyně doručila ministerstvu prostřednictvím informačního systému datových schránek totožné dokumenty jako uvedené v bodu 11 tohoto rozsudku. V doprovodném vyjádření žalobkyně opětovně uvedla, že předkládá „kopii s překladem vysvědčení“ a „originál vysvědčení“, a požádala o prodloužení lhůty k předložení fotografií o dalších 5 dnů.
15. Podáním doručeným ministerstvu dne 23. 3. 2018 žalobkyně předložila požadované fotografie. Zároveň uvedla, že má za to, že tímto odstranila veškeré nedostatky žádosti.
16. Opatřením ze dne 23. 3. 2018, č. j. OAM-24455-33/ZM-2017, MV-112621-17/OAM-2017, ministerstvo žalobkyni vyrozumělo o pokračování v řízení. Usnesením z téhož dne, č. j. OAM-24455-35/ZM-2017, MV-112621-18/OAM-2017, ministerstvo určilo žalobkyni lhůtu v délce 7 dnů k uplatnění práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy.
17. Žalobkyně se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila prostřednictvím svého zástupce dne 3. 4. 2018, přičemž sdělila, že se vyjádří písemně do 15 dnů. Ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2018 pak mimo jiné uvedla, že kladnému vyřízení její žádosti nic nebrání, neboť veškeré požadované podklady doložila. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 jí sice byla žádost zamítnuta pro předložení padělané náležitosti, ale to se jednalo o jiné řízení. Ministerstvo ani neobstaralo znalecký posudek, aby mohlo postavit najisto, zda se jednalo o padělanou listinu. Ministerstvo má vycházet z aktuálního stavu a podkladů. Jinak je zapotřebí zpracovat znalecký posudek k posouzení pravosti údajně padělaného dokumentu a ten přiložit ke spisovému materiálu, neboť současnou důkazní situaci je nutné vykládat ve prospěch žalobkyně, která řádně předložila veškeré dokumenty.
18. Součástí správního spisu je rovněž kopie rozhodnutí ministerstva ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-17263-8/ZM-2016, kterým ministerstvo v jiném řízení zamítlo žádost žalobkyně a rozhodlo, že se zaměstnanecká karta nevydává, neboť žalobkyně předložila padělanou náležitost žádosti. Žalobkyni předložený diplom základní školy byl úřední osobou velvyslanectví po odborném zkoumání shledán jako kompletní padělek. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 6. 2017.
19. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo rozhodlo tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Rozhodnutí odůvodnilo tím, že jelikož žalobkyně v minulosti předložila doklad o vzdělání, jehož pravost byla zpochybněna, byla žalobkyně opakovaně vyzývána k doložení originálu dokladu o vzdělání. To však neučinila, přičemž zároveň namítla, že pro zamítnutí žádosti pro předložení padělku je nutno doložit znalecký posudek. Aby mohlo ministerstvo konstatovat, že neexistuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty, musí prověřit pravdivost a

spolehlivost údajů uvedených v žádosti. Ministerstvo žalobkyni poskytlo dostatečnou součinnost, přičemž jí objasnilo, jaký doklad o vzdělání musí doložit. S ohledem na předchozí správní řízení a zjištění stavu věci, o kterém nebudou důvodné pochybnosti, vyžadovalo ministerstvo předložení originálu dokladu o vzdělání. To však žalobkyně ani přes opakovanou výzvu neučinila. Znalecký posudek ohledně pravosti předloženého dokladu je možné provést na základě doložení originálu dokladu, nikoliv jakékoliv jeho kopie.

20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 30. 4. 2018 odvolání, které k výzvě ministerstva v průběhu odvolacího řízení doplnila. Vyjádřila nesouhlas s posouzením, že nebyl předložen originál vysvědčení, přičemž odkázala na své podání ze dne 19. 3. 2018.
21. Žalovaná napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnila způsobem uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku. Napadené rozhodnutí odůvodnila mimo jiné tím, že ve výzvách ze dne 4. 12. 2017 a ze dne 13. 3. 2018 ministerstvo srozumitelně uvedlo, v čem spatřuje vady žádosti, že musí být doložen originál dokladu o vzdělání spolu s úředně ověřeným překladem do českého jazyka a že předložení výstupu autorizované konverze těchto dokladů je nedostatečné. Žalobkyni byla k předložení těchto dokladů poskytnuta dostatečná a přiměřená lhůta. Žalobkyně však doložila pouze kopii originálu vysvědčení a jeho český překlad. Požadovaný originál dokladu o vzdělání tak předložen nebyl, čímž žalobkyně naplnila skutkovou podstatu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s důsledkem v podobě zamítnutí žádosti, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Proto také žalovaná přistoupila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná dále souhlasila s ministerstvem v tom, že znalecký posudek k posouzení pravosti předloženého dokladu je možné provést pouze na základě originálu, nikoliv jakékoliv jeho kopie, jelikož pouze po provedení příslušných fyzikálních a chemických zkoušek na originále dokumentu lze vydat relevantní závěr použitelný pro účely správního řízení. Podle žalované byl požadavek na předložení originálu dokladu o vzdělání oprávněný, neboť žalobkyně předložila padělaný doklad o vzdělání v předešlém řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Ministerstvo nebylo povinno posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života s ohledem na aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v této souvislosti odkázala na judikaturu NSS, podle níž nelze souhlasit s tím, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

22. Podle § 42h odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o vydání zaměstnanecké karty povinen předložit doklady k prokázání odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání podle § 42g odst. 2 písm. c), jde-li o žádost podle § 42g odst. 2 nebo cizince uvedeného v § 42g odst. 6.
23. Podle § 42g odst. 2 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a tato podmínka vyplývá z charakteru zaměstnání nebo ji stanoví mezinárodní smlouva, zejména má požadované vzdělání; v odůvodněných případech, zejména v případě důvodných pochybností, zda cizinec má požadované vzdělání nebo zda toto vzdělání odpovídá charakteru zaměstnání, je na žádost ministerstva povinen prokázat, že jeho zahraniční vzdělání bylo uznáno příslušným orgánem České republiky.
24. Podle § 46 odst. 6 věty druhé písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
25. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v

žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

26. Podle § 16 odst. 2 věty první správního řádu písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje.
27. Podle § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech dokument, který provedením konverze vznikl (dále jen „výstup“), má stejné právní účinky jako dokument, jehož převedením výstup vznikl (dále jen „vstup“).
28. Podle § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, má-li být podle jiného právního předpisu předložen dokument v listinné podobě správnímu orgánu, nebo soudu anebo jinému státnímu orgánu, zejména aby byl užit jako podklad pro vydání rozhodnutí, je tato povinnost splněna předložením jeho výstupu.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
30. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že odstranila veškeré vady, které bránily kladnému vyřízení její žádosti, neboť v předcházejícím správním řízení předložila jak originál dokladu o vzdělání, tak i úředně ověřený překlad požadovaného dokumentu. S tímto hodnocením soud nesouhlasí.
31. Dovozuje-li žalobkyně z § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, že na výstup autorizované konverze je třeba nahlížet jako na originál, nelze jí dát za pravdu. Autorizovaná konverze je procesem ověření, který je svou povahou obdobný vidimaci, kterou se přitom pouze ověřuje, že vidimovaná listina se doslova shoduje s originálem [srov. § 6 odst. 1 zákona č. 21/2006 Sb. o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), ve znění pozdějších předpisů]. Tento závěr vyplývá například z rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2019, č. j. 4 As 276/2019-47, podle kterého „*autorizovaná konverze [...] spočívá v převedení z elektronické podoby dokumentu do podoby listinné za ověření autentičnosti (resp. shody obsahu těchto dokumentů)*“. Výstup autorizované konverze proto není originálem, nýbrž je tímto postupem pouze (úředně) ověřena shoda obsahu výstupu se vstupem.
32. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech sice umožňuje předložit výstup autorizované konverze tam, kde je pro rozhodování orgánů veřejné moci potřeba předložit dokument v listinné podobě, ani z tohoto ustanovení však nelze dovodit, že žalobkyně své procesní povinnosti splnila. Tato norma pouze umožňuje v řízení nahradit listinu výstupem autorizované konverze. V této souvislosti je třeba upozornit, že podstata sporu nespočívá v tom, zda je obecně nutné předložení originální listiny, či postačí výstup z její konverze. Žalobkyně měla v předcházejícím správním řízení povinnost vyplývající z § 42h odst. 1 písm. d) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. c) bodem 1 zákona o pobytu cizinců předložit *doklad prokazující* její odbornou způsobilost, tj. požadované vzdělání. Konverzí se však správnost a pravdivost údajů obsažených ve vstupu a jejich soulad s právními předpisy nepotvrzuje (§ 24 odst. 5 zákona o elektronických úkonech). Ministerstvo musí mít proto možnost nejen předložit důkaz opaku, ale též zpochybnit průkaznost předloženého osvědčení o odborné způsobilosti (v případě žalobkyně o dosaženém vzdělání). Závěr, že tuto možnost by mělo pouze v případě těch žadatelů o zaměstnaneckou kartu, kteří by předložili originál dokladu v listinné podobě, avšak nikoliv u těch, kteří by s odkazem na § 22 odst. 2 a 3 zákona o elektronických úkonech předložili výstup z jeho autorizované konverze, je absurdní. V projednávané věci je přitom zjevné, že s ohledem na

okolnosti řízení ukončeného rozhodnutím ministerstva ze dne 29. 5. 2017 byl požadavek na předložení originálu dokladu o dosaženém vzdělání odůvodněný a legitimní. Procesní následky toho, že tak žalobkyně neučinila, jdou s ohledem na její průkazní povinnost jednoznačně za ní. Napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu ani nepřezkoumatelné, neboť žalovaná stručně, avšak jasně uvedla (srov. str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí), proč uvedenou procesní povinnost žalobkyně nepovažuje za splněnou.

33. Nelze souhlasit ani s námitkou, že pokud ministerstvo „chtělo vidět“ originál dokladu, mělo výzvu specifikovat tak, že se žalobkyně má dostavit a listinu předložit. Že má žalobkyně předložit originál svého vysvědčení v listinné podobě jednoznačně vyplývá z výzev ze dne 4. 12. 2017 a ze dne 13. 3. 2018. Z druhé z nich pak jednoznačně v reakci na předchozí podání žalobkyně vyplývá, proč ministerstvo považuje za nedostatečné předložení pouhého výstupu z autorizované konverze. Jaký jiný způsob specifikace má žalobkyně na mysli, není patrné. Soud pak poukazuje na určitý argumentační paradox žalobkyně obsažený v jejím podání ze dne 17. 4. 2018; žalobkyně na jednu stranu striktně odmítá předložit doklad o vzdělání v originální listině, na druhou stranu však namítá, že eventuální padělání dokumentu je třeba prokázat znaleckým posouzením. Důvody tohoto odmítavého postoje opět nejsou jasné, přičemž je zřejmé, že nepředložení originální listiny dokladu jakékoli znalecké zkoumání znemožňuje. Závěr, že v takovém případě je třeba žádosti žalobkyně vyhovět, aniž by ministerstvo mělo možnost doklad o dosaženém vzdělání posoudit, je dle soudu opět absurdní. První žalobní bod je proto nedůvodný.
34. Jako důvodnou soud neshledal ani námitku žalobkyně, že se žalovaná nevypořádala s otázkou přiměřenosti a že je napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska rodinného a soukromého života. Ačkoliv si je soud vědom té části judikatury NSS, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů do práva na soukromý a rodinný život i v řízeních o žádostech cizinců o udělení povolení k pobytu i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, v projednávané věci není aplikace tohoto pravidla na místě. Podle soudu totiž, že systematiky zákona o pobytu cizinců jasně plyne, že v případě, kdy o žádosti o pobytové oprávnění není rozhodováno věcně, se posuzování přiměřenosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života cizince neprovádí. Žádost žalobkyně sice byla zamítnuta, avšak z důvodu, že ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady nutné k ověření údajů uvedených v žádosti. Podle zdejšího soudu jsou proto v projednávané věci plně uplatnitelné závěry judikatury, že v případech, kdy o žádosti o pobytové oprávnění nebylo meritorně rozhodováno, se přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí neřeší (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41). V jiné věci NSS uvedl: „[b]yl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Jestliže tak žalobkyně svou nedostatečnou aktivitou způsobila zamítnutí žádosti právě podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neměly ministerstvo ani žalovaná povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, jestliže jim to zákon neukládá.
35. Jen pro úplnost soud dodává, že žalobkyně se nemůže s úspěchem dovolávat závěrů obsažených v rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, neboť v jejím případě nejsou splněny podmínky pro aktivaci přednostní aplikace mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy, z nichž NSS povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života dovodil. NSS v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, připomněl, že „ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen ‚Úmluva‘) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi“ a že „[z] judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné“. Ve vztahu k projednávané věci je předně třeba poukázat na to, že žalobkyně žádala o pobytové oprávnění

v zemi svého původu, nikoliv z území České republiky. Zejména však žalobkyně netvrdí ani neprokazuje jakékoliv vazby na Českou republiku či osoby zde pobývajících, se kterými by tvořila rodinné či jiné společenství chráněné právem na respektování soukromého a rodinného života. Z Úmluvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce pouze tehdy, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Za takové tvrzení nelze považovat ani námitku žalobkyně, že bylo pozastaveno přijímání žádostí o zaměstnanecké karty, což považuje za diskriminační. Tato skutečnost nijak nesouvisí ani s žalobkyní tvrzeným soukromým a rodinným životem (pod jurisdikcí České republiky), ani s předmětem tohoto řízení. I tato námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.
38. Soud ze spisu zjistil, že soudní poplatek za žalobu byl na účet soudu připsán dvakrát. Žalobkyně tak zaplatila na soudním poplatku o 3 000 Kč více, než činila její poplatková povinnost. Proto jí soud tento přeplatek vrátil (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.